

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 18/2022
30.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у предмету предлагача АА из ..., кога заступа пуномоћник Рајко Јелушић, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Врховног касационог суда Р4 г 7/2022 од 23.11.2022. године, у седници одржаној 30.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Врховног касационог суда Р4 г 7/2022 од 23.11.2022. године.

Образложење

Решењем Врховног касационог суда Р4 г 7/2022 од 23.11.2022. године, одбијен је, као неоснован, приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Врховног касационог суда Рев 14613/2022.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу због погрешне примене материјалног права. У жалби је навео да поступак у овој правној ствари траје непуних седам година, а више од половине наведеног времена предмет се налазио у Апелационом суду у Београду, где би поступак требало да траје знатно краће него у првостепеном суду, да се ради о старом предмету у ком је предвиђено хитно поступање и да се не ради о чињенично и правно сложеном предмету. Такође, предлагач сматра да постоји повреда права на суђење у разумном року која је последица искључиве инертности (неактивности суда – посебно Апелационог суда у Београду) иако су испуњени сви услови који се односе на рокове који су предвиђени за разумно окончање оваквог парничног спора, те да је настојао да се суђење у овој правној ствари проведе у најкраћем могућем року и да ничим није допринео одуговлачењу поступка. При томе, јединствени парнични поступак и даље траје, сада по ванредном – делотворном правном леку, па сматра да се разуман рок не може рачунати до дана када је предмет правоснажно окончан. Предложио је да Врховни касациони суд усвоји његов приговор и преиначи првостепено решење, и утврди да је дошло до повреде права на суђење у разумном року, као и да наложи поступајућем судији да у што краћем року припреми и изнесе предмет Рев 14613/2022 на одлучивање о ревизији и да након тога у законском року изради и странкама досави писани отправак одлуке.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 16. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/05 од 07.05.2015. године), Врховни касациони суд је без испитног поступка, применом члана 17. став 4. истог Закона, оценио да је жалба неоснована.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. тав 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на који се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Из списка предмета Врховног касационог суда Р4 г 7/2022 утврђено је да је предлагач Врховном касационом суду поднео приговор ради убрзања поступка дана 02.11.2022. године, у предмету Врховног касационог суда Рев 14613/2022. Одлучујући о подентом приговору Врховни касациони суд је спровео испитни поступак, па је увидом у списе предмета Рев 14613/2022 утврдио да је тужилац поднео тужбу Вишем суду у Београду 31.12.2015. године, ради накнаде материјалне штете, против тужене Републике Србије, ББ из ... и ВВ из ..., да је Виши суд у Београду тужбу доставио тужени на одговор 05.01.2011. године, а тужени су писаним поднесцима одговорили на тужбу. Решењем Вишег суда у Београду П 2196/15 од 23.03.2016. године одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере, а припремно рочиште је одржано 07.06.2016. године и одређен временски оквир трајања поступка од две године. Због недостатака процесних претпоставки за одржавање рочишта за главну расправу, прво рочиште за главну расправу одржано је 11.04.2017. године на ком је саслушан тужилац, а потом су одржана још два рочишта за главну расправу, на којима су изведени докази, па је главна расправа закључена и донета првостепена пресуда 27.11.2017. године и експедована парничним странкама 10.01.2018. године. Апелациони суд у Београду је, одлучујући о жалби тужене Републике Србије, решењем Гж 1555/18 од 28.05.2020. године укинуо првостепену пресуду у ставовима првом, трећем и четвртном изреке и у том делу предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење. У поновном поступку Виши суд је решењем П 1843/20 од 21.01.2021. године прекинуо поступак у тој парници до окончања парнице пред Основним судом у Лазаревцу П 493/2022, да би Апелациони суд у Београду својим решем П 1311/21 од 17.03.2021. године наведено решење укинуо и предмет вратио првостепеном суду који је, након одржане главне расправе на рочишту 01.07.2021. године донео пресуду, која је експедована 29.07.2021. године. Одлучујући о жалбама парничних странака, Апелациони суд у Београду је донео пресуду Гж 6286/21 од 12.05.2022. године, која је странкама експедована 06.07.2022. године, а тужилац је против другостепене пресуде изјавио ревизију 09.08.2022. године и предмет је достављен Врховном касационом суду и дат у рад судији известиоцу 06.10.2022. године, а према изјашњењу судије известиоца, предмет ће бити решен по редоследу пријема предмета.

Анализирајући дужину трајања поступка, а применом одредби релевантног права на комплетан случај, Врховни касациони суд је закључио да је приговор предлагача, ради убрзавања поступка у овом предмету неоснован, имајући у виду целокупно трајање поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета, као и законске рокове за заказивање рочишта и израду одлука. Наиме, рочишта за главну расправу су редовно заказивана и одржавана у временском оквиру одређеном за трајање постука од две године, а укупно трајање поступка од шест година и 11 месеци од дана подношења тужбе суду па до

подношења приговора ради убрзавања поступка није релативно дуго, имајући у виду да је предмет правоснажно окончаан пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6286/21 од 12.05.2022. године. Предмет спора је накнада материјалне штете, што значи да се ради о предмету који није приоритетан, у ком би посебни критеријуми хитности налагали прекоредно решавање, нити је предлагач указао на посебан значај овог спора у том смислу да је прекоредно поступање потребно због неког његовог личног својства (старост, болест и слично).

Врховни касациони суд сматра да је адекватном анализом дужине трајања поступка, као и предузетих процесних радњи од стране суда, правилно закључено да приговор предлагача није основан. У конкретном случају, правилно је оцењено да је целокупни поступак, од подношења тужбе па до одлучивања о приговору трајао у границама разумног рока.

Наиме, одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природе и врсте предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесног права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и за израду одлука.

Полазећи од свих чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд је прихватио као правилну оцену овог суда да предлагачу АА из ... није повређено право на суђење у разумном року. Наиме, дужина трајања поступка је једна од чињеница на основу које се одлучује о приговору за убрзање. Правилна примена правног стандарда да суђење у разумном року подразумева утврђивање скупа чињеница (сложеност чињеничних и правних питања, понашање подносиоца захтева и државних органа итд...), међу којима кључни значај има чињеница дужине трајања целокупног поступка. Предлагач је у жалби навео да је поступак пред другостепеним судом трајао две године и шест месеци, чиме су повређене одредбе члана 383. став 2. Закона о парничном поступку у погледу обавезе другостепеног суда да одлучи о жалби.

Како је у конкретном случају предмет оцене целокупан поступак, то је имајући у виду чињеницу да је тужба поднета 31.12.2015. године, да је након доношења првостепене пресуде од 27.11.2017. године Апелациони суд у Београду решењем Гж 1555/18 од 28.05.2020. године укинуо првостепену пресуду, да је у поновном поступку, након доношења решења о прекиду поступка и укидања тог решења од стране Апелационог суда (првостепено решење донето 21.01.2021. године, а другостепено решење 17.03.2021. године) првостени суд донео пресуду 01.07.2021. године те да је ова пресуда потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6286/21 од 12.05.2022. године, која је странкама експедована 06.07.2022. године, правилан је закључак да приговор предлагача није основан, јер се ради о парничном поступку у ком се судило у границама разумног рока, односно да је целокупни поступак од подношења тужбе па до одлучивања о приговору трајао у границама разумног рока, због чега нема разлога да се утврди повреда права на суђење у разумном року и да се

налаже мера за убрзање поступка, поготово што је приговор поднет Врховном касационом суду 02.11.2022. године, непуних месец дана након што је предмет достављен Врховном касационом суду и дат у рад судији известиоцу.

Суд је ценио наводе жалбе да су прекорачени рокови за одлучивање о жалби предлагача, али сматра да су ови наводи неосновани. Наиме, рок за доношење одлуке прописан је у поступку пред другостепеним судом, који је по својој природи инструктивне природе, је непоштовање тог рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убразавања поступка у конкретном предмету. При томе, у поступку по ванредним правним лековима није прописан рок за доношење одлуке.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене жалбе, којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијаног решења, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Имајући у виду да је жалба одбијена, није основан захтев за накнаду трошкова који је истакнут у жалби, у смислу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд сматра да је побијаном одлуком правилно одбијен захтев предлагача, па је применом члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић